

РЕШЕНИЕ

№ 310

гр. С., 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Софка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Петранка Р. Прахова Въззивно гражданско
дело № 20225400500200 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С Решение № 25/31.03.2022 г. по гр. д. № 18/2021 г. 3. районен
съд е отхвърлил предявения иск с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК, във
вр. с чл. 77 от ЗС и чл. 79 ал. 1 от ЗС да бъде признато за установено спрямо
Р. И. М., че С. А. Л. е собственик на основание давностно владение на
самостоятелен недвижим имот без планоснимачен номер с площ 35 кв.м., при
граници и съседни: на изток – УПИ V - 994, 967 кв. 116а по ПУП на гр. Н., на
запад – пешеходна пътека, на юг – УПИ III – 991, 1263 кв. 116 по плана на гр.
Н. – като неоснователен и недоказан.

Със същото решение е отхвърлен предявения иск с правно
основание чл. 124 ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 77 от ЗС и чл. 79 ал. 1 от ЗС да
бъде признато за установено спрямо Р. И. М., че С. А. Л. е собственик на
основание давностно владение на 35/780 ид. ч. от имот, представляващ
парцел IV-989 кв. 116 по плана на гр. Н., в рамките на владяната реална част
от недвижимия имот с площ 35 кв.м., при граници и съседни: на изток – УПИ
V - 994, 967 кв. 116а по ПУП на гр. Н., на запад – пешеходна пътека, на юг –
УПИ III – 991, 1263 кв. 116 по плана на гр. Н. – като неоснователен и
недоказан; ищецът е осъден да заплати на ответника деловодни разноски в
размер на 900 лева.

Това решение се обжалва пред С.ски окръжен съд от ищецът С. А.
Л., чрез пълномощник адв. Е.В., с оплаквания, че е неправилно и
незаконнообразно поради нарушение на материалния и процесуален закон,
съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост,
постановено е в противоречие с доказателствата по делото.

Във въззивната жалба се сочи, че от приетата от районния съд
скица е видно, че процесният имот е заснет в кадастъра като самостоятелен
такъв и му е даден идентификатор *** от КККР на гр. Н., одобрени със

Заповед от 19.11.2021 г. Излагат се доводи, че индивидуализиращи белези с основно значение са местоположението и границите на недвижимия имот, които правят възможно отграничаването му от други обекти на собственост, а площта, вида и планоснимачния номер са несъществени белези, които нямат самостоятелно значение за неговата индивидуализация. Прави се позоваване на т. 2 от ТР № 8/23.02.2016 г. и на § 5 т. 2 от ДР на ЗУТ и чл. 24 ал. 2 от ЗКИР.

По-нататък се възразява срещу извода на съда, че договорът от 10.11.2000 г. е нищожен, като се сочи, че ищецът не претендира че по силата на този договор е собственик, а претендира, че по силата на този договор е започнало давностното владение в негова полза; че от неговото сключване и предаването на владението върху имота започва недобросъвестното владение на ищеца и изискуемия от закона 10 годишен давностен срок е изтекъл в негова полза; със сключване на договора ищецът е установил владение върху имота с намерение за своене; продажбата на чужда вещ не е нищожна сделка, а не поражда вещно транслативно действие.

Твърди се във въззивната жалба, че по делото е установен факта, че ищецът е упражнявал явно и необезпокоявано от никого владение върху имота в продължение на повече от 10 години, като в тази връзка са показанията на свидетелите А. и Б. Твърди се, че не следва да се дава вяра на показанията на свидетелите на ответната страна като заинтересовани, а отделно от това паркирането на автомобили от различни хора, за да ползват кварталния магазин представляват търпими действия, които не могат до доведат до прекъсване на давността в полза на ищеца. Твърди се също, че от СТЕ се установява, че процесния имот с идентификатор *** се покрива с цялата си площ с повдигнатата от ищеца в жълт цвят, бетонирана площадка; заштрихованият триъгълник със син химикал и точки А, Б и В попада изцяло в имот с идентификатор ***, като само 1 кв.м. излиза от заштрихованото в жълто.

Прави се също позоваване на съдебна практика относно претенцията за придобиване на идеална част от недвижим имот в рамките на обема на владяната реална част от имот. Соци се също, че от доказателствата не се установява спорния имот да представлява улица, доколкото се установява, че улицата е реализирана в страни от него.

С въззивната жалба се прави искане да бъде отменено обжалваното решение и се постанови друго, с което предявения иск да бъде уважен; претендират се разноски за двете инстанции.

В срок е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ответникът Р. И. М., чрез пълномощник адв. Г.И., с който се оспорва жалбата като неоснователна.

В отговора се твърди, че от СТЕ се установява, че площадката е с площ от 62 кв.м., от която 39 кв.м. попадат в улична регулация, а останалата част се разпределя като придаваеми идеални части към съседни УПИ-та, като в тази връзка се сочи, че не могат да се придобиват по давност публична общинска собственост, както и придаваеми части към УПИ-та. Твърди се, че процесната площ никога не е имала самостоятелен характер, като присвояване на идентификатор с новата КККР от 13.12.2021 г. не създава и не прокламира вещни права.

Излагат се доводи за нищожност на договора, на който се позовава ищеца, поради което и не е налице валидно установяване на владение. С оглед свидетелските показания се твърди, че не е налице безпротиворечиво и необезпокоявано ползване на процесната площ само и единствено от ищеца, което да обоснове извод за изтекла в негова полза придобивна давност; след извършеното бетониране са последвали жалби и сигнали, които категорично доказват оспорването на претендираното право на

собственост от съседите.

С отговора се прави искане обжалваното решение като правилно, законосъобразно и обосновано да бъде потвърдено.

След оставянето на исковата молба без движение от настоящата инстанция, с молба-уточнение ищецът Л. твърди, че ответникът Р. М. оспорва претендираното от ищеца право, като е паркирал свой автомобил в имота на ищеца, отказва да го премести и да освободи имота, като заявява, че счита процесния имот за негова собственост, като твърди, че винаги е ползвал процесното място. Сочи, че ответникът е собственик на УПИ VIII-1263, 991, който се явява южна граница на процесния имот, като между процесния имот и имота на ответника е налице бетонова стена, изградена от ответникът; процесният имот не попада в имота на ответника УПИ VIII-1263, 991.

Сочи се в молбата, че ответникът не е собственик на УПИ IV-989, негов собственик е праводателя на ищеца – Д.Н. гр. Н.. Сочи се, че по действащата кадастрална карта процесния имот представлява имот с идентификатор ***. на приложеното копие от скица към СТЕ според жалбоподателят процесните 35 кв.м. са заключени между посочените точки 5, 9 и 10, като линия между т. 5 и т. 9 се явява южната граница на имота.

По така направените уточнения от ищеца ответникът М., чрез пълномощник адв. И., с писмен отговор изразява становище за неоснователност на претенцията. Развиват се доводи за нищожност на договора от 10.11.2000 г. Сочи се, че бетонираната площадка с площ от 62 кв.м., тонирана в жълто, попада в парцел IV – за квартален магазин – 2 кв.м., за улична регулация – 39 кв.м., в парцел V-994,967 с 18 кв.м. и в парцел VIII-991,1263 с 3 кв.м., което означава, че мястото, което се сочи от ищеца да е закупено и ползвано от него, не попада в закупеното от Д.Н. с договора от 10.11.2000 г.

Твърди се в отговора, че източна граница на пешеходната пътека се явяват точките 6-5-3-2, която линия се явява западната граница на претендираните от ищеца 35 кв.м.; бетонираната площадка навлиза в УПИ V-994,967 с 18 кв.м., които се отграничават с изчертаване на триъгълника А-Б-В; изключвайки триъгълника АБВ, тъй като предаваеми части към УПИ не могат да се придобиват по давност от друг, освен от собственика на УПИ-то, си оформя и границата 7-А-Б-1 като източна на претендираните 35 кв.м.; южната граница се оформя между точки 7-6. Прави се извод, че претендираните 35 кв.м. се заключават и попадат грубо на терена, отреден за уличната регулация /бетонирани 39 кв.м., като в тази връзка се прави позоваване на разпоредбата на чл. 86 от ЗС.

Сочи се, че по КKKP от 2021 г. се създава самостоятелен имот с идентификатор *** с площ от 47 кв.м., като липсва конкретизация на петитума на иска – дали се покриват претендираните 35 кв.м. с площта на имот с идентификатор ***. Сочи се, че с върха си в т. 10 имот с идентификатор *** излиза от очертаванията на бетонираната площадка, също така имот с идентификатор *** участва с 12 кв.м. в триъгълника АБВ – част от УПИ V-994,067, 34 кв. в улична регулация и едва с 1 кв.м. в УПИ IV-за квартален магазин.

По-нататък в отговора се прави позоваване на разпоредбите на чл. 200 и чл. 19 от ЗУТ. Прави се позоваване и на писмото от 25.07.2022 г. на Началника на СГКК – С., в което се сочи, че не съществува самостоятелна преписка по заснемане и нанасяне на имот с идентификатор ***, което според ответникът сочи, че през целия петгодишен период на изготвяне и съгласуване на кадастралната карта за Н. никой не е поставял въпроса за собственост; имотът в голямата си част е бил такъв по регулационното си предназначение, а именно – улица, обръщало, обща площ. Сочи се, че ответникът не оспорва, че държи на бетонираната площадка автомобил, дърва

и други, както това правят и други съседи; бетоновата площадка се ползва и за път, преминаване и обръщало за леки коли, временен паркинг за намиращия се на петнадесетина метра магазин.

С отговора се прави искане за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна.

В съдебно заседание за жалбоподателя пълномощникът му адв. В. поддържа въззивната жалба.

За въззиваемият пълномощникът му адв. И. оспорва въззивната жалба.

С.ски окръжен съд, след като взе предвид изложеното във въззивната жалба и в отговора и прецени доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, намира въззивната жалба за процесуално допустима като депозирана в законно установения срок от надлежни страна, ДТ е внесена, а по същество съобрази следното:

Договорът от 10.11.2000 г. между Д.Н. гр. Н. и ищецът С. Л. за продажба на 116 кв. м. дворно място от парцел IV-989, е писмен договор с нотариална заверка на подписите. Този договор не е сключен в нотариална форма, поради което не поражда вещно-правно, прехвърлително действие с оглед разпоредбата на чл. 18 от ЗЗД.

Този договор има достоверна дата и установява начало на давностно владение върху процесния имот за ищеца. По повод възраженията, че не се установява идентичност между претендираните 35 кв. и имота по 116 кв.м. от договора, следва да се има предвид установеното от съдебно-техническата експертиза, че бетоновата площадка с площ от 62 кв. м. /в която попадат процесните 35 кв.м./, сравнена с плана от 1974 г., попада в имот пл. № 1086 и дере, който имот в разписния лист е записан на Д.Н.. Обстоятелството, че с Решение № 308/25.07.2005 г. по гр. д. № 146/2003 г. е отхвърлен иска за собственост на Д.Н. не променя този извод.

Настоящата инстанция счита, че от депозираните пред районния съд свидетелски показания следва да се приеме за установено, че ищецът от 2000 г. до настоящия момент е осъществявал давностно владение върху процесния имот с намерение за своене.

За яснота на свидетелските показания следва да се има предвид скицата на л. 80 от делото на районния съд, изготвена към СТЕ от вещото лице инж. Т., на която с жълт цвят е тонирана площта от 62 кв.м., която включва процесните 35 кв.м., която представлява към настоящия момент бетонова площадка.

Свидетелят Н. Б.дава показания, че на тази бетонирана площадка ищецът разтоварва материали и го ползва може би от 20 години. Свидетелят сочи, че и той самият го ползва когато разтоварва нещо за неговата къща, например дърва; това място свидетелят и бащата на ищеца го ползват над 20 години, а ответникът когато си построил къщата изградил ограда и това място останало извън оградата. Свидетелят Б. сочи, че не знае защо спорят ищецът и ответникът. Твърди, че само той и ищецът ползват мястото, други хора не го

ползват. Сочи, че му е известно, че ищецът е купил мястото от Д.Н. през 2000 г. По-нататък свидетелят дава показания, че от тази бетонирана площадка ищецът преминава към новата си къща, като минава по пътека между неговия парцел и този на Р. Л., като подходът към къщата на ищеца е от тази площадка. Свидателят Б.обяснява, че процесното място е бетонирано, като ищецът извикал представители от общината, които очертали мястото и ищецът го бетонирал. Свидателят сочи, че от 20 години и той ползва мястото, като е „съгласен“ мястото да е на ищеца, но и той да го ползва, да преминава, така са се разбрали.

Свидателят Б.твърди, че ответникът не е паркирал автомобила или да е държал материали в процесното място, а от половин година държи автомобила си там, като заключил колата и не я ползвал.

Свидателят Е. А. сочи, че спорът между ищеца и ответника е от около 6 месеца, преди това не е чувал да имат спорове. Свидателят установява, че е наливал бетона, за което бил нает от ищеца. Свидателят установява, че от процесното място е подхожда на ищеца към новата му къща, като сега се изгражда и ул. „К.“. Също така А. сочи, че ищецът оставял на процесното място дърва, оборска тор; сега има и друга кола, която не е на ищеца, не знае на кого е.

Въззивният съд счита, че показанията на свидетелите Б.и А. не се опровергават от показанията на свидетелите Р. Л. и И. М.а. Свидателят Л. твърди, че процесното място винаги е било ползвано от всички, включително и от него, за да си ползва имота; в момента на тази площадка е паркирана и колата на ищеца и колата на ответника; и други хора от съседните улици са спирали там, за да ползват кварталния магазин, като уточнява, че входа на магазина е всъщност от север. Свидателят сочи, че по-рано не е имало спорове, като през 2019 г. са били набити колчета, което било по инициатива на бащата на ищеца и свидетелят Б. Свидателят сочи, че бетона не засяга негов имот, намира се на улицата, като улицата е черен път, където е бетона. Свидателят сочи, че от тази площадка ищецът преминава от старата си къща до магазина напъряко към новата къща, която строи в УПИ IX-993, като преди построяването на улица „К.“ единственият достъп до новата къща на ищеца бил през процесното място и бетонова пътека под имота на свидетеля. Свидетелката И. М.а, снаха на ответника, сочи, че процесното място било с трева и всички го възприемали като улица; мислила, че общината го бетонира. Свидетелката твърди, че ответникът там държал дърва и кола. Свидетелката сочи, че не е виждала други хора да паркират там. Свидетелката твърди, че откакто бетонирал площадката, оттогава ищецът предявил претенции към спорното място.

Съдът счита, че не се установява пряка заинтересованост на показанията на свидетелите А. и Б. като показанията на свидетелите Л. и М.а следва да се преценяват по реда на чл. 172 от ГПК, доколкото последната свидетелка е снаха на ответника, а свид. Л. се явява до известна степен

заинтересован от изхода на делото, тъй като ако ищецът ограда процесното място, ще се затрудни подхода към къщата му.

Всъщност съществени противоречия в показанията на двете групи свидетели няма. И двете групи свидетели установяват, че ищецът паркира колата си на процесното място, то е подход както към старата му къща /УПИ VII-986/, така и към новата къща, която строи в УПИ IX-993, като за целта е бетонирал пътека с широчина от 1, 5 под УПИ V. Обстоятелството, че и други хора – свид. Б. ответникът и други, които пазаруват в близкия магазин, паркират в процесния имот, не променя извода за владение и своене на процесния имот от ищеца. Това обстоятелство и възражението на ответника в отговора на исковата молба всъщност сочат, че процесното място е служило за подход към жилищните сгради както на ответника, така и на други съседи, явно и поради отреждане на част от него по плана за улица, се е възприемало като общинска собственост.

При преценка свидетелските показания съдът съобрази и посоченото още в протокола от 07.11.2000 г. на М.н. гр. Н., че исканите да му бъдат продадени 116 кв.м. ищецът С. Л. ползва много години за вход към неговия обор и вход към новата му къща.

В тази връзка следва да се посочи, че е налице влязло в сила Решение № 18/29.04.2021 г. по гр. д. № 217/2020 г. на З. районен съд, с което е признато за установено по отношение на Община – Н., че ищецът С. А. Л. е собственик на недвижим имот с площ от 35 кв.м. /без планоснимачен номер, но с проектен идентификатор/, при граници: на изток УПИ V-994,967, на запад пешеходна пътека, на юг УПИ VIII-991,1263 в кв. 116 по плана на гр. Н., вписано в Служба по вписванията гр. З. на 12.05.2021 г. Ответникът не е бил страна в това производство, но съдът е длъжен да зачете това съдебно решение предвид разпоредбата на чл. 297 от ГПК. Поради това с влязло в сила решение е установено, че процесният имот не е собственост на Община Н.. Следва в тази връзка да се допълни, че ищецът не претендира той да е собственик на процесния имот, възраженията му са, че той също го ползвал, както и че други хора също са го ползвали за паркиране, което както се посочи по-горе, е индиректно твърдение, че се касае за общинска собственост, което е отречено с посоченото по-горе съдебно решение. Неоснователно е възражението, че тъй като скицата към Решение № 18/29.04.2021 г. е нечетлива, не се установява идентичност на имотите по двете дела. Както сочените обстоятелства и придобивни основания, така и описанието на имота по площ и най-вече по граници установяват безспорно такава идентичност.

Настоящата инстанция счита, че се освен владение на процесния имот в продължение на повече от 10 години, се установява и другия елемента на придобивната давност – намерение за своене. Това своене се установява както от действията на ищеца по закупуване на имот от Д.Н. /но не в предвидената за действителност форма/, така и в заплащането на цената му.

Неоснователно е възражението на ответната страна, че не се установява ищецът действително да е заплатил цената по квитанцията, представена на л. 10 от делото на районния съд, тъй като не е ясно от кого е подписана за Д.Н. тази квитанция. В тази връзка следва да се посочи, че номера на тази квитанция е вписана в текста на договора от 10.11.2000 г., който договор е нотариално заверен. Намерението за своене е демонстрирано и чрез ползване от ищецът на процесното място както като подход към старата му къща в УПИ VII-986, така и чрез изграждане от процесното място на бетонова пътека до новата му къща в УПИ IX-993.

По категоричен начин намерението за своене е демонстрирано от ответникът чрез бетониране на бетоновата площадка с площ от 62 кв.м., в които влизат процесните 35 кв.м. Това бетониране е извършено от ищецът, който е наел за бетонирането и свид. А., заплатил е и бетона, видно от фактура № */03.09.2029 г. Едва при това бетониране е постъпил сигнал от ответника в Община – Н. и между ищецът и ответникът са възникнали спорове за ползването на процесния имот, към който момент вече е изтекъл давностния срок по чл. 79 ал. 1 от ЗС за ищеца. Че ищецът е владял процесния имот с намерение за своене, като и го е поддържал, сочи и заявеното в отговора на исковата молба, че преди бетонирането през 2019 г. ищецът е извършвал частично бетониране, за да укрепи мястото. Особено съществено е, че това обстоятелство, установяващо демонстриране на намерение за своене, се заявява от ответната страна, което е неизгоден за нея факт. От друга страна, въпреки че и ответникът паркирал автомобила си на процесното място, а и други хора, единствено ищецът е извършвал действия по поддържане на имота, влагал е средства и труд, подпомогнат от свид. Б. което също сочи за намерение за своене на имота.

В случая не намират приложение ограниченията на чл. 59 ал. 1 от ЗТСУ /отм/, съответно чл. 200 от ЗУТ.

От съдебно-техническата експертиза се установява, че от имот от 780 кв.м., за който Д.Н. е признато за собственик с НА от 1994 г., по плана от 1987 г. се отреждат: за пешеходна пътека 128 кв.м., към парцел VII се предават 88 кв.м., към парцел VIII-991, 1263 се предават 285 кв.м., към парцел V-994, 967 се предават 17, 40 кв.м., към парцел IV-за квартален магазин се предават 261 кв.м., като регулационните сметки не са уредени. Вещото лице по СТЕ инж. Т. е извършил геодезическо заснемане на бетоновата площадка – фактически предмет на спора, което геодезическо заснемане е съвместено с извадка от регулационния план на гр. Н. от 1987 г., изменен през 1991 г. В експертизата се сочи, че от направения графичен анализ се установява, че бетоновата площадка с площ 62 кв.м., тонирана в жълт цвят на комбинирания скица, сравнена с плана от 1987 г., изменен 1991 г., попада в имот без планоснимачен номер в кадастрално отношение, а в регулационно отношение попада в парцел IV-за квартален магазин в кв. 116 с 2 кв.м., в улична регулация с 39 кв.м., в парцел V-994, 967 с 18 кв.м. и в парцел VIII-991, 1263 с 3 кв.м. Експертизата сочи, че бетоновата площадка с

площ 62 кв.м., сравнена с плана от 1974 г., попада в имот пл. № 1086 и дере; в разписния лист имот пл. № 1086 е записан на „Д.Н.“. Вещото лице сочи, че при извършения оглед е установено, че в парцел IX-993, 996, 997 е изградена сграда на един етаж /недовършена/ - на ищеца, лицето на парцела е от юг – регулационно подхода е от юг, като е установено, че от бетоновата площадка започва бетонирана пътека, попадаща в парцел V-994,967, достигаща до парцел IX-993, 996, 997 и сградата на ищеца от север; пътеката не е предвидена в регулационна отношение и не е отразена в кадастъра.

Видно от установеното от съдебно-техническата експертиза, регулационните сметки не се уредени – не са заплатени предаваемите места към съседните УПИ-та в сроковете по § 6 и § 8 от ЗУТ, поради което отчуждителното действие на неприложените дворищно-регулационни планове се прекратява.

Към настоящия момент, видно от Скица на ПИ № 15-743853-05.07.2022 г. на Служба по геодезия, картография и кадастър – гр. С., процесния имот е заснет по влязлата в сила кадастрална карта на гр. Н. с идентификатор *** с площ от 47 кв.м.

Настоящата инстанция счита, че ищецът е придобил по давност процесния имот, поради което така предявения иск по чл. 124 от ГПК следва да бъде уважен. Искът следва да бъде уважен съобразно цитираната скица, независимо от разликата в площта. Площта не е съществен идентифициращ белег на недвижимите имоти. Същественото е, че ПИ с идентификатор *** по граници отговаря на претендирания имот, видно допълнителното заключение на СТЕ и скицата към него, приложена на л. 218 от делото, която следва да бъде и неразделна част от решението. В този смисъл не е налице и произнасяне свръхпетитум, още повече, че пред настоящата инстанция исковата молба беше оставена без движение за уточняване и индивидуализиране на процесния имот, при което претенцията е уточнена за местоположение и граници, съвпадащи с ПИ ***.

С оглед този изход от спора следва въззиваемият да бъде осъден да заплати на ищеца деловодните разноски за двете инстанции общо в размер на 1 245 лева.

Водим от гореизложеното С.ски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 25/31.03.2022 г. по гр. д. № 18/2021 г.

на 3. районен съд, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Р. И. М., ЕГН*****, гр. Н., ул. „К. № 8, че С. А. Л., ЕГН *****, гр. Н., ул. „А.С.“ № 51, е собственик на основание давностно владение с начало от 10.11.2000 г. на недвижим имот, който по регулационния план на гр. Н. от 1987 г. е без пласноснимачен номер с площ от 35 кв.м., при граници: на изток УПИ V-994,967 в кв. 116а, на запад пъшеходна пътека, на юг – УПИ VIII-991,1263 в кв. 116 по плана на гр. Н., понастоящем по влезлите в сила КККР на гр. Н. представлява имот с идентификатор ***, с площ от 47 кв.м., обозначен на скицата на вещото лице инж. Т. от 25.02.2022 г. между т. 5, 9, 10 и 3, която скица е неразделна част от настоящото решение.

ОСЪЖДА Р. И. М., ЕГН*****, гр. Н., ул. „К. № 8, да заплати на С. А. Л., ЕГН *****, гр. Н., ул. „А.С.“ № 51, деловодни разноски за двете съдебни инстанции общо в размер на 1 245 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____